గొడుగు

"మాదాకోళం తల్లీ!"

గుమ్మం ముందు అరుస్తున్న ముష్టివాడి అరుపుకు ఠకీమని మెలకువ వచ్చేసింది.

తలంతా శూలాలతో పొడుస్తున్నట్టుగా, కపాలంలో చెయ్యిపెట్టి దేవుతున్నంత బాధగావుంది. దాంతో కోపం నషాళాన్నంటింది నాకు.

"ముకుందా" గట్టిగా అరిచాను నేను.

ఉహు! ఎలాంటి సమాధానమూ రాలేదు.

లేచి వీధిగుమ్మంలోకి వచ్చాను.

"అయ్యగారు! ఓ కరుడు అన్నం ఉంటే పెట్టించడయ్యా! భోజనం చేసి రెండు రోజులయినాది" వాడు జాలిగా నన్ను అర్థించాడు.

పిల్లలు మామిడిచెట్టు క్రింద బెంచీమీద చెస్ ఆడుకుంటున్నారు.

ముకుంద గోడ అవతల నిలబడ్డ ప్రక్కింటి శాస్త్రిగారి భార్యతో కబుర్లు చెబుతోంది ఏమీ పట్టనట్టు.

"మళ్ళీ వస్తాను పిన్నిగారూ! ఆయన లేచినట్టున్నారు" అనేసి గబగబా ఇవతలకు వచ్చింది.

"అయ్యో! అపుడే లేచిపోయారా! ఏమయ్యా! పొమ్మని చెబితే నీకుకాదు. ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి? బంగారంలాంటి ఆయన నిద్ర పాడుచేశావు. వెళ్ళు. వెళ్ళవతలకి!" అంది విసవిసా అతనివైపు తిరిగి.

"అయితే ఇంతసేపూ ఇక్కడే నిలబడివుండి కూడా వాడికోముద్ద వెయ్యలేక పోయావన్నమాట. ఏమ్రా! మీరైనా కాసిని బియ్యం తెచ్చి వెయ్యవచ్చు కదరానానీ" అన్నాను నా పుత్రరత్నాన్ని ఉద్దేశించి.

"అనవసరంగా వంటింట్లో చేరి అన్నింటిలోనూ అడ్డమైన చేతులు పెడితే వీపు చీరేస్తానని అమ్మ వార్నింగ్ ఇచ్చింది డాడీ!" తన బాధ్యత తీరిపోయినట్టు టపాకాయ సమాధానం చెప్పి అక్కగారితో ఆటలో మునిగిపోయాడు వాడు.

"సర్సరే! వెంటనే వెళ్ళి అతనికి ఏదో ఒకటి తెచ్చివెయ్యి" అన్నాను లోపలకు నడవబోతూ.

"హు! పెళ్ళాం అంటే మీకు ఏనాడు విలువ ఉంది కనుక! అందరి ముందూ నన్ను లోకువ చెయ్యడమేగా మీకు తెలిసిన విద్య. ఆ వేసేదేదో మీరే వేసుకోండి". నాకేసి అ ముష్టివాడికేసి నిప్పులు కురిసే చూపు చూసి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది నా శ్రీమతి ముకుందాదేవి.

యింక ఘర్షణ పడితే బాగుండదని అతనికి దగ్గరగా వచ్చాను. అపుడు చూశాను అతన్ని! అతను కుష్టివాడు. జ్వరం బాగా ఉంది కాబోలు సన్నగా వణుకుతున్నాడు. సరిగా నిలబడ లేకపోతున్నాడు కూడా!

లోపలికి వెళ్ళి టాబ్లెట్, అయిదు రూపాయలనోటు తీసుకొచ్చి అతని సంచీలో వేశాను.

కళ్ళలో సన్నటి కన్నీటి పొర తిరుగుతుండగా మౌనంగా చేతులు జోడించి నెమ్మదిగా కర్ర సాయంతో ముందుకు సాగిపోయాడతను.

దాదాపుగా ఆ సంఘటన మరిచిపోయాను.

★★★

సుమారు నెలరోజుల తర్వాత!

సాయంత్రం యింటికి వచ్చేసరికి హడావుడిగా ఎదురొచ్చింది ముకుంద.

"ఏమండీ! పిల్లాడు కనబడటంలేదండీ!" అంది కంగారుగా.

"వీధిలోనే ఎవరింట్లోనే ఆడుకుంటూ ఉంటాడులే" నిర్లక్ష్యంగా అనేసి లోపలకు నడవబోయాను.

"అపుడే రెండు గంటల నుంచీ వెతుకుతున్నానండీ! 'అక్కా! నువ్వు పుస్తకాలు తీసుకొని యింటికి వెళ్ళిపోవే! మా ఫ్రెండ్ యింటికి వెళ్ళి నోట్సు తీసుకుని నే వెనకాలే వచ్చేస్తాను' అని పిల్లను యింటికి పంపేసిన అంట్లవెధవ యింతవరకూ యింటికి రాలేదు. వాడే వస్తాడు కదా అని పిన్నిగారి దగ్గర కొత్త అల్లిక నేర్చుకుంటూ ఉండిపోయాను. స్కూలు నుంచి వస్తూనే పది నిమిషాలకి ఓసారి ఏదయినా పెట్టమని పీక్కుతినే వెర్రి వెధవ, యింతవరకూ రాకపోతే అనుమానం వచ్చింది. వీధిలో అందరిళ్లకీ వెళ్ళొచ్చాను. పాపం టెలిఫోన్ ఆపరేటర్‌గారి భార్య, ఎదురింటి బ్యాంక్ ఆయన పెళ్ళాం, వీధి చివర కంట్రాక్టర్ గారి అబ్బాయి, వీధిలో యిస్త్రీబండి నారాయణ, కిళ్ళీకొట్టు గోపాలం అందరూ తలోవైపుకీ వెళ్ళారండీ. ఆఫీసుకు ఫోన్ చేద్దామనుకుంటుంటే మీరే వచ్చారు. ఎక్కడున్నాడో! ఎలా ఉన్నాడో వెర్రినాగన్న!" బావురుమంది ముకుంద.

దాంతో నాకూ కంగారు పుట్టింది.

"సర్సరే! నేను పోలీస్‌స్టేషన్లో రిపోర్టు ఇచ్చి బయట అన్నిచోట్ల వెదకుతాను. నేను రావడం ఆలస్యమైతే నువేం కంగారుపడకు. ప్రక్కింటి పిన్నిగార్ని తోడు తెచ్చుకో!" అనేసి బయటకు వచ్చేశాను.

పోలీస్‌స్టేషన్‌లో రిపోర్టు ఇచ్చాను. ఏపని అయినా నాకు సంబంధించినంత వరకూ స్వయంగా చేస్తేనే గాని ఆత్మతృప్తి కలగని నేను ప్రతీ వీధి, పేట-పేట సైకిలు వేసుకు తిరిగాను. రైల్వేస్టేషన్, బస్‌స్టాండ్, బస్‌స్టాప్స్ ప్రతీచోట తిరిగాను.

విపరీతమైన నీరసం వచ్చేసింది నాకు.

కన్న మమకారం-కన్నీటి పొరై చూపు మసకబారింది.

ఆఫీసులోకి వచ్చి ఫోన్ దగ్గర కూర్చున్నాను.

మధ్యలో 'ముకుంద'కు మూడుసార్లు ఫోన్ చేశాను.

ప్రక్కింటి శాస్త్రి గారింట్లో ఫోన్ ఉంది.

"పిల్లాడు రాలేదండీ!" అంటూ ఫోన్లో బావురుమన్న 'ముకుంద'ని శాస్త్రి గారి భార్య ఓదార్పు మాటలతో శాంతింపజేయడం వింటూనే కంగారు పడవద్దని ఫోన్ పెట్టేశాను.

అన్నానేగానీ నా బాధ ఎవరితో చెప్పుకోను?

ఈ ప్రపంచంలో 'ఆడది' అంటే ఉండే సింపతీ 'మగవాడు' అంటే ఉండదెందుకో. ఒక ఆడదాన్ని ఓదార్చడానికి, చుట్టూ చేరి పదిరకాల మాటలతో ఓదార్పు పేరుతో ఆమెను మరింత ఏడిపించడానికి ఎంతోమంది సిద్ధంగా ఉంటారు. అదే

మగాడు ధీరోధాత్తుడులా నిబ్బరంగా, తల్లి శవం కళ్ళముందు కాలుతున్నా కంట నీరుపెట్టకుండా హుందాగా వ్యవహరిస్తే అతడిని అసలు సిసలైన 'హీరో'గా నిర్ణయించి వేనోళ్ళ పొగడుతారు. అంతేగాని అతని మనసులోకి తొంగిచూడరు.

ఈ యుగాంతం వరకూ విశ్రాంతి తీసుకొంటే బాగుండును అన్నంత నిస్సత్తువ సన్నావరించింది.

బల్లమీద టెలిఫోన్ కేసి చూస్తూ ఆలోచనలో పడిపోయాను.

★★★

"ముకుంద" నా జీవితంలో అనుకోకుండా ఓ 'తుపాను' లా ప్రవేశించింది.

నాకు 'అక్క' వయసులో ఉండే స్నేహితురాలు ఉండేది. ఆమె పేరు కరుణ. ఆమె, నేను కాన్వెంట్‌లో పనిచేసేవాళ్ళం. డిగ్రీ పూర్తిచేసి పై చదువు చదివే అవకాశంలేని ప్రతీ కుర్రవాడు ఈనాడు చేస్తున్నపని నేను పన్నెండేళ్ళక్రితమే చేశాను. ఆ కరుణక్క తాతగారింట్లో ఒక వాటాలో 'ముకుంద' అక్కగారు, (అంటే మా వదినగారు), మరొకవాటాలో ఒక బ్యాంకు ఆఫీసరుగారు ఉండేవారు. ఆ బ్యాంకు ఆఫీసరుగారి అమ్మాయి సంబంధం మాకరుణక్క అమ్మతో చెప్పడం, ఆయన వచ్చి పెళ్ళిచూపులకి ఆహ్వానించడం జరిగింది. పెళ్ళి చూపులు అయ్యాక మరునాడు తాంబూలాలు పుచ్చుకునేందుకు మా యింటికి వస్తానన్న ఆయనకు 'నేను స్త్రీలోలుడనని' ఒక ఆకాశరామన్న ఉత్తరం అందడంతో 'మీ సంబంధం మాకు అవసరంలేదు' అని కబురు పంపాడు. ఆ సంబంధం చెడిపోయిందన్న సంతోషంతో ఎక్కడో అనకాపల్లిలో ఉన్న తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు మా వదినగారు, అంటే ముకుంద అక్కగారు పరుగెత్తుకెళ్ళి చెప్పడం, వాళ్ళు తిరుగుటపాలో వచ్చి పెళ్ళిచూపులకు ఆహ్వానించడం, తిరిగి ఈ పెళ్ళిచూపులు 'తప్పిపోయిన' సంబంధంగల యింటి మరోవాటాలో అంటే, మా వదినగారు కాపురం ఉండే వాటాలో జరగడం, 'ముకుంద' నాకు నచ్చడం, తాంబూలాలు అక్కడే పుచ్చుకుని, ఫోంచేసి మాయింటికి వచ్చేయడం, సరిగ్గా ఎనిమిదో రోజున వివాహ బంధంతో 'ముకుంద' అనే తుపాను నా జీవితంలో భార్యగా లభించడం జరిగింది.

'ముకుంద' ది చాలా తొందరపాటు స్వభావం. ఆలోచించకుండా పెద్దంతరం, చిన్నంతరం లేకుండా మాట అనేయడం ఆ తర్వాత కొంపలు మునిగిపోయినట్లు బాధపడటం - తనకి నరనరాన యింకిపోయిన తత్వం. ఏ భావమూ మనసులోనేకాదు, ముఖంమీద కూడా దాచుకోలేని బోళాతనం తనది.

"నోరు జారితే తీసుకోలేం" అని తనకి ఎన్నోసార్లు నచ్చచెప్పాను.

"పుట్టుకతో వచ్చిన బుద్ధి పుడకలతోనే పోనీయండి" అంటుంది.

భర్తగా నాకు తప్పదు కాబట్టి భరిస్తాను. ఆత్మాభిమానం ఉన్నవాళ్ళెవరూ తిరిగి ఆమెతో మాట కలపడానికి సాహసించే వారు కాదు మొదట్లో. అయితే ముకుంద తరహాయే వేరు. అవతలవారేదో అన్నారని వూహించేసుకుని యిర్రిటేట్ అయిపోవడం, ఆ యిర్రిటేషన్ తగ్గాక తనే మళ్ళీ వాళ్ళతో "అలాంటివి మనసులో పెట్టుకుంటే

...ండి ...రు! ఏదో యిరుగు పొరుగు అన్నాక మంచిగా కలిసిపోవాలి. ఎప్పుడైనా మాటా మాటా అనుకోక తప్పదు కదా! పోనీ ఆ [illegible]తో పోయేదా! అంతేగాని మనసులో ఏదో పెట్టుకుని మాత్రం నాతో మాట్లాడవద్దు. ఏదైనా అనవలసివస్తే నా మొహాన్నే అడిగెయ్యండి. నేను ఏమైనా తప్పుగా మాట్లాడితే క్షమించేయండి'' అంటుంది.

స్థానికంగా ఉంటున్న నాకే ఆ వీధిలో పక్కనెవరు నివసిస్తున్నారో తెలియదు. అయితే 'ముకుంద' మాత్రం వాళ్ళ వాళ్ళ చుట్టాలు, స్నేహితులతో కూడా మంచి సంబంధ బాంధవ్యాలు ఏర్పరచుకుంది. ఎవరింటికి ఏ చుట్టం వచ్చినా ముందు ముకుందకి కనబడి, పలకరించి, వాళ్ళ అనుభవాలన్నీ చెప్పుకుని మరీ వెడతారు. ప్రతీదీ అడిగి తెలుసుకుంటుంది. తనేకూడా!

అలాంటి 'ముకుంద' కి పిల్లలతోటిదే ప్రపంచం. ప్రపంచం అంటేనే తనూ-తన పిల్లలూ! నేను లేకుండా కొన్నిరోజులైనా ఉండగలదేమో గాని వాళ్ళు కనిపించకపోతే కొన్ని గంటలు కూడా ఉండలేదామె.

అందరూ మౌనంగా బాధపడే విషయానికి [illegible] తీగలా అల్లుకు పోయి హృదయవిదారకంగా ఏడ్చేస్తుంది.

[illegible] రోజుకి ఎంతమంది ముష్టివాళ్ళు వచ్చినా గుప్పెడు బియ్యం వేయడం ఆమె ప్రత్యేకత. అయితే వారు ఖచ్చితంగా అంగ వికలురై ఉండాలి. అయితే ఎవరిముందైనా తనని అవమానం చేస్తే, అంటే తన మాటకాదని నేను ముష్టివేస్తే ఆ రోజల్లా నాకు అక్షింతలే!

తను ముష్టివేసినపుడు మాత్రం "ఏం పట్టుకుపోతామండీ ఈ వెధవ శరీరంతో" అంటుంది.

నా ఆలోచనలకు అడ్డుకట్ట వేస్తూ అంతలో టెలిఫోన్ గణగణా మ్రోగింది...

"అబ్బాయి దొరికాడండీ"- దాదాపు ఫోను పగిలేటంత గట్టిగా అరిచింది ముకుంద.

★★★

ఆత్రంగా యింటికి నేను చేరుకునేసరికి రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది.

మా యిల్లంతా లైట్లేసి ఉన్నాయి.

యింటి ముందు కోలాహలంగా ఉంది.

నేను ఆదుర్దాగా లోపలికి వెళ్ళాను.

గుమ్మంలో కూర్చున్న ముకుంద, పిల్లలిద్దరూ ఒక్కసారిగా పరుగెత్తుకుని వచ్చి నన్ను గాఢంగా హత్తుకుపోయారు. అమ్మయ్య! నా కొడుకు దొరికాడు. నెమ్మదిగా వారిని ఒక్కొక్కరినే నా నుంచి విడదీశాను.

రెండు క్షణాల తరువాత తేరుకున్న నేను చుట్టూ ఉన్న గుంపును చూశాను. ఓ పదిహేనుమంది దాకా ఉన్నారు.

వాళ్ళంతా ముష్టివాళ్ళు. వాళ్ళలో నెలరోజులు క్రితం మా యింటికి వచ్చిన కుష్టువ్యాధి అతను కూడా ఉన్నాడు. అతన్ని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాను.

చేతులు వెనక్కు పెట్టి తాళ్ళతో కట్టిన ఒక ఇరవై రెండు సంవత్సరాల కుర్రాడిని వారిలో ఇద్దరు జబ్బలు గుచ్చి పట్టుకుని ఉన్నారు.

వారంతా నా రాకకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా అర్థమయింది నాకు.

"ఎవరయ్యా యితను? ఏమిటి దంతా?" అడిగాను నేను.

కుష్టువ్యాధి అతను ముందుకు వచ్చాడు.

"ఈయేల సాయంత్రం మీ యింటికి వొచ్చినపుడు అమ్మగారు బాధపడుతూ అబ్బాయిగారి యిసయం సెప్పారండి. మమాళ్ళే మా ముస్టోళ్ళ సంగానికి నేనే పెసిడెంట్‌ని బాబయ్యా! మొత్తం వూరు వూరంతా మావోళ్ళని అంపి ఎతికితే, ఈ ఎదవనా కొడుకు అబ్బాయిగార్కి స్కూలు కాడ, మత్తు మందు కలిపిన బిస్కెట్టు ఎట్టి తీసుకుపోవడానికి సిద్ధమవుతుంటే, ఈడు, మా యబ్బాయుండి"... అంటూ దొంగని పట్టుకున్న ఇద్దరిలో ఒకడిని చూపించి కంటిన్యూ చేశాడు.

"ఈడు అడ్డి పట్టుకున్నాడండి. ఆడెవరో కాదు బాబు! మా సంగంలో ఈమధ్యనే చేరాడు ఆళ్ళ అమ్మ, నాన్నసచ్చిపోతే."

"అరెరె! పాపం!" అన్నాను.

"మీలాంటి దరమ పెబువులకి గుర్తుం డకపోవచ్చు బాబూ! ఓపాలు బాకు ఒంట్లో బాగుండక మా యబ్బాయి ముట్టికొత్తే అమ్మగారు "దుక్కలా ఉన్నావు. ఏదైనా పని సేసుకోరాదూ" అని కసిరేరంట. అపుడు తమరొచ్చి అమ్మగార్ని మందలించి యిసయం అడిగితే ఈడు మాకతంతా మీకు సెప్పేడంట. అపుడు మీరు రెండొం దలు ఇచ్చి అన్నిరకాల తినుబండారాలు జంగిడిలో ఎట్టుకుని అమ్ముకోమన్నా రంట-మీరు ఏ ముహూర్తాన ఇచ్చారో అంత మంచిగానూ ఆడు వ్యాపారానికి వొచ్చి ఈయేల సిన్న బడ్డీకొట్టు ఎట్టుకున్నాడు. తమరు మంచి మనసు కలోరు. ఈ యింటి బిడ్డ్యం గిరించి ఆలోచిస్తే యిస్వాసం మా సంఘంలో పెద్ద పెక్కలిదే ఉంది బాబూ!

ఏ యీదికెళ్ళినా ఎక్కడో ఒకరిద్దరు తప్ప అందరూ మమ్మల్ని సీత్కారం చేసేవాళ్ళే! అయితే మీరు సేసిన సాయానికి మించేసి రుణం తీర్చుకోగలం పిస్తాదెం.

మీ మంచితనం గొడుగు కింద మాలోటోళ్ళం హాయిగా బతగ్గలుగుతున్నాం. నోరు మంచిదైతే వూరు మంచిదవద్దా బాబూ! అదే మీ బిడ్డ మీకు దక్కేలా సేసింది.

ఈ ఎదవని, పోలీసోళ్ళకి అప్పసెప్పేముందు మీకు సూపెడ్దామని తెచ్చామయ్యా!!"

నాకు నోటమాట రాలేదు. ఎపుడో సంవత్సరం క్రితం చేసిన సాయం గుర్తుపెట్టుకుని వారు సంఘటితంగా చూపిన ఐకమత్యం నాకు నా బిడ్డను దక్కేలా చేసింది. ఆ కృతజ్ఞత మనసంతా నిండగా నేను అతనికి దగ్గరగా వచ్చాను.

"నీ పేరేంటయ్యా?"

"మాదాసు అంటారు బాబూ"

"చూడు మాదాను! అతని కట్లు విప్పండి!" అన్నాను.

"కట్లు యిప్పితే పారిపోతాడేమోనయ్యా!" అనుమానం వెలిబుచ్చాడు మాదాసు.

"నీ వెనుక అంత సంఘబలం అండగా ఉండగా అతను ఎక్కడకీపోడు" అని ముకుందవైపు తిరిగి అన్నాను.

"ముకుందా! బీరువాలో విడిగా వాడ కుండా పెట్టిన ఓ పాతబట్టలజత ఇలాపట్రా" అని నేనే వెళ్ళి 'దొంగ' చేతికట్టు విప్పాను.

అతను చేసిన తప్పు అతనినెంత దహించి వేస్తోందో అతని ముఖమే చెబుతోంది.

"చూడు బాబూ! ఈ ప్రపంచంలో పుట్టుకతో ఎవరైనా బీదవారు కావచ్చునేమోగాని, నేరస్థుడు మాత్రం కాదు. దొంగతనం ఒక కళే, అయితే 'అది ప్రాణాలతో చెలగాటం' గా మారకూడదు. నా స్థితిలో ఉండి ఆలోచిస్తే నీకు బిడ్డ దూరమైన బాధ తెలుస్తుంది. ఇలాంటి పని మాత్రం యింకెపుడూ చెయ్యకు. కన్నతల్లి ఉసురు తగిల్తే ఈ ప్రపంచంలో పచ్చగడ్డి కూడా మొలవదు" అని ముకుంద నాచేతికి ఇచ్చిన జత బట్టలు అతని చేతికి ఇచ్చి, నా జేబులోంచి ఏభై కాగితం తీసి చిరిగి సగం వ్రేలాడుతున్న అతని జేబులో పెట్టాను.

మాదాసుతో అన్నాను....

"చూడు మాదాసు! ఐకమత్యమే మహాబలం అని మేం చదువుకున్నాం. కాని మీరు చేసి చూపించారు. మీ సంఘంలో ఉన్నంతకాలం ఇతను ఏ తప్పూ చేయడు. నేను చెబుతున్నాను. నామాట మీద నమ్మకం ఉంచి అతనిని వెంటనే వదిలేయండి. నేను పోలీసు రిపోర్టు విత్‌డ్రా చేసుకుంటాను. మీకున్న ఐకమత్యం మా చదువుకున్నవాళ్ళకే ఉంటే సమాజం ఎంతో బాగుపడుతుంది. అవకాశం దొరికితే ఎదుటి మనిషిమీద బురద జల్లే మనుషులున్న మన సమాజంలో ఎదుటి మనిషిలోని మంచితనం గుర్తించే సహృదయం మీకు ఉండడం నిజంగా గర్వించదగ్గ విషయం. మీ సంఘబలంతో పోలీసులు చేయలేని పని మీరు చేశారు. చాలా సంతోషం."

అని 'దొంగ'కేసి తిరిగి మళ్ళీ అన్నాను.

"చూడు బాబూ! నీ ప్రాణం, నువ్వు పొందిన అవమానం నీకు ఎంతో ఎదుటివారికీ అంతే అని మాత్రం గుర్తుంచుకో".

అతను అమాంతం నాకాళ్ళు చుట్టేసుకుని బావురుమన్నాడు.

"అబ్బాయి గార్ని దాచేసి ఎక్కువ డబ్బు గుంజితే ముష్టిఎత్తుకునే అవసరం ఉండదు అనుకొన్నాను. తప్పుచేశానుబాబూ. నన్ను క్షమించండి. మా అమ్మ మీద ఒట్టేసి చెబుతున్నాను. మళ్ళీ యిలాంటి తప్పు పనిచేయను."

అందరూ ప్రాన్పడిపోయాము-

'ఓరి ఎదవా! నీలాటివోడే బంగారు గుడ్డు పెట్టే బాతుని ఒక్కసారే సంపుకుని తరవాత ఏడిసాడంట. యింకోసారి యిట్టాంటి పని సెయ్యమాకు." అన్నాడు మాదాసు అతని తలమీద ఒకటిచ్చుకుని.

జీవితానుభవం నేర్పిన సత్యాలు అవి. మాదాను పెదవుల నుంచి కాదు. మనసులోంచి వచ్చినవి.

"ఈ డబ్బుల్తో టీ త్రాగి మరీ వెళ్ళండి" మళ్ళీ నాజేబులోంచి వందతీసి మదాసు చేతిలో పెట్టి ముకుంద, పిల్లలతో యింట్లోకి నడిచాను మనశ్శాంతిగా! ●

'ఆంధ్రభూమి సచిత్రమాసపత్రిక'
మే. 2000